

[Carsten Raft.]

Der er al Chance for, at vi her staar over for et stort Problem, og jeg er enig i, at det er betænkeligt — i hvert Fald uden nøje Underretning for Rigsdagsgrupperne — til Ministeren at overgive en Bemyndigelse, om hvilken man ikke ved, hvordan den bliver administreret. Jeg har — i Forhold til mit Partis Stilling — fuldkommen Tillid til den højtærede Minister som saadan, men det kunde i og for sig passe mig bedre, hvis det var en Minister, der havde mindre med Statsbanerne at gøre, der fik med denne Sag at gøre, f. Eks. hvis det blev den højtærede Justitsminister. Det skal skam ikke være nogen Forklejnelse af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, jeg gør ingen Forskel paa de to højtærede Ministre i saa Henseende. Men der er alligevel noget her, som jeg ogsaa tror, vi skal have Lov til at se en lille Smule nærmere paa, for at det ikke skal kunne siges, at vi staar i Vejen for en ny Trafikform, som eventuelt kan komme til at betyde meget for den Forbindelse mellem Landene, som dog er det, Landene mest af alt trænger til at faa i Gang.

Steen: Jeg er enig med den højtærede Minister i, at hvor der foregaar en Kørsel af den her omhandlede Art og en Kørsel af en saadan Regelmæssighed og Beskaffenhed, at den forudsætter en Koncession, en Tilladelse efter Reglerne i Loven af 4. Juli 1927, er det meget uhensigtsmæssigt, meget upraktisk for de paagældende at skulle søge ad de Veje, som Loven af 1927 anviser. Det vil nemlig sige, at de skal have Tilladelse efter at der først er indhentet Udtalelser hos Kommunalbestyrelserne i de Kommuner og Amter, de skal køre igennem, og Sandheden vil jo være, at hvis man begynder paa saadan noget ved Foraarstide i den Tanke at gennemføre en saadan Trafik i Løbet af Sommeren, saa vil Sommeren gaa, inden man overhovedet kommer i Gang.

Derfor er det meget rimeligt og forstandigt, at en saadan Afgørelse træffes eet bestemt Sted, og det maa være i Ministeriet for offentlige Arbejder. Men har jeg sagt det, vil jeg gerne forstaaes rigtigt ved at tilføje, at jeg tiltræder denne Tanke ud fra den Forudsætning, at den kommer til at betyde en Lettelse for den paagældende. Derved imødekommes den Tanke, det ærede Medlem Hr. From nævnte, og som jeg til fulde deler, at vi ikke skal gøre noget som helst for at hindre de i Forvejen svage Muligheder, der er for Samkvem mellem Landene; vi skal fremme dem mest muligt.

Det, der tænkes paa i § 2, opfatter jeg

saadan, at hvis vi har Ønske om Kørsel andre Steder og den forbydes, har vi dog Ret til at tale med de paagældende om det og sige, at det var rimeligt, at der var en vis gensidig Imødekommenhed med Hensyn til denne Kørsel. Det har jeg ingen Indvendinger at gøre imod.

Derimod vil jeg gerne sige til den højtærede Minister rent ud, saadan at det forstaaes, at jeg kan ikke lide den Maade, § 3 er affattet paa. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft sagde, at han syntes, den Bemyndigelse var noget vag og løs; jeg synes tværtimod, den er særdeles haandfast. Paragraffen — jeg fristes til at læse den op og beder om Tilladelse til at citere den — lyder:

„Paa Kørsel, som af Ministeren for offentlige Arbejder anses omfattet af nærværende Lov, finder Reglerne i Lov Nr. 166 af 4. Juli 1927 om Omnibus- og Fragtmandskørsel med Motorkøretøjer ingen Anvendelse.“

Efter Ordlyden betyder det i Realiteten, at herefter er det Ministeren, der bestemmer, hvor meget der bliver tilbage under den kommende Lov. Det er slet ikke nødvendigt. Det, det her drejer sig om, er ikke mere indviklet, end at det vilde være muligt at forme det i Lovens Paragraffer, saadan at man var klar over, hvad det drejede sig om, hvad Meningen var, at affatte det saadan, at enhver, der er interesseret i det, ved at læse Loven ogsaa kan opfatte det.

Naar dernæst Ministeren — og det fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Bemærkningerne — ogsaa ønsker, at Loven skal omfatte den almindelige Form for den danske Turist- og Selskabskørsel, saa bliver jeg, maa jeg erkende, straks noget mere betænkelig. Jeg kan egentlig ikke rigtig se Begrundelsen herfor. Lad os tale rent ud: Som Forholdene i Øjeblikket ligger, med de begrænsede Muligheder der er for Danske for at komme til Udlandet, er det indtil videre stort set kun Norge, det kan komme til at dreje sig om, og gennemfører man det her foreslaaede under de Forudsætninger, Ministeren angiver i Bemærkningerne, vil det sige, at Folk, der er saa heldige at have Adgang til Brugen af et Personautomobil, forudsat at de bor saa nær ved et Skib, der sejler til Norge, at de har Lov at køre dertil — men den Begrænsning gælder jo ogsaa for Turistvogne —, kan tage Vognen med og ved Hjælp af den faa Lejlighed til at se den Del af Norge, der ligger uden for Banestrækningerne.

Den øvrige Del af Landets Befolkning, der ogsaa føler megen Trang til at komme lidt ud og se sig om, vil være afskaaret der-